

In de lens gevangen

In de lens gevangen

Ghislaine Frison

Eerder verscheen van deze auteur:

Een spoor van herkenning (2018)

© 2020 Ghislaine Frison

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit verhaal is fictief. Elke gelijkenis met bestaande personen, situaties, namen of activiteiten berust op louter toeval.

Schrijver: Ghislaine Frison

Coverontwerp: Ghislaine Frison

Coverfoto's: Marielou Lolipop from Pixabay, Ghislaine Frison

ISBN: 9789402197624

Dit boek is uitgegeven via bravenewbooks.nl

*Pap en mam:
Deze is voor jullie*

PROLOOG

Het was warm en druk in het café van tante Annie. Hij zat aan een klein tafeltje bij het raam, alleen. Zijn vingers klemden zich om het bierglas terwijl zijn ogen zich focusten op de buitenwereld. De kletsnatte straatstenen weerspiegelden het diffuse licht van de inmiddels ontstoken lantaarnpalen.

Zijn blik gleed langs de stoep aan de overkant die, door de enigszins beslagen ruiten van het kroegje, maar net zichtbaar was. Hij zat een beetje in elkaar gedoken, omdat hij geen behoefte had aan een praatje. Dat werkte, niemand schonk aandacht aan hem.

De zondagmiddagen waren blijkbaar populair in de kleine kroeg. En op zo'n druilerige dag als deze – rond een uur of vijf – was het topdrukte. De kapstok bezweek zowat onder de vracht jassen die inmiddels ook op de verwarming ernaast werden gegooid.

De geur van natte kleding mengde zich met de gebruikelijke geuren: Een mengeling van bier, lijfgeuren en het kenmerkende hout dat tegen de muren als lambrisering was getimmerd. Ook was de rooklucht er na die tien jaar nog steeds niet uit.

Om hem heen schalden luide stemmen en vloeide het bier rijkelijk. Op de achtergrond klonk het ritmische gedreun van de zich vaag onderscheidende muziek.

Wat gejaagd dronk hij zijn biertje en hij wreef vervolgens met zijn mouw over het stukje raam naast zich. Hij kon zich nu niet permitteren om het zicht te verliezen. De gestage regen veroorzaakte een mistig beeld, maar zijn ogen waren scherp en hij wist wat hij zocht.

Ze zou hier langs komen. Hij wist namelijk waar ze was.

Op het moment dat de twijfel begon toe te slaan, zag hij beweging aan de overkant van de straat.

Daar liep ze.

Vlug dronk hij het laatste restje bier uit zijn glas en zette het op tafel. Hij keek weer uit het raam en zag hoe ze wegdook in haar jas, zichzelf beschermend tegen de striemende regen. De kraag van haar mantel hoog opgezet, handen in de zakken. Op haar gehakte, korte laarsjes stapte ze stevig door.

Hij stond op en trok zijn jas van de stoel, zijn blik op de grond gericht. Hij deed zijn jas aan en liep richting de uitgang, zich een weg banend door de druk pratende menigte, terwijl hij ieder oogcontact vermeed.

Toen de deur achter hem dichtklapte, bleef hij even in het portiek staan. Hij stak zijn hand in de binnenzak van zijn jas en trok zijn handschoenen eruit. Vervolgens ritste hij zijn jas dicht en trok de capuchon over zijn hoofd. Ondertussen bleven zijn scherpe ogen haar volgen terwijl ze verderop in de straat liep. Hij zag dat ze de hoek van de Torenstraat naderde.

Terwijl hij uit het portiek stapte en de straat overstak, trok hij zijn handschoenen aan. Ze was de hoek om gegaan, zoals hij al verwachtte. De route door het Belzenpark naar het station was iets korter. En stiller.

Hij wist een nog kortere route.

Hij begon te rennen in de richting van een doodlopend steegje dat weinig mensen kenden, maar dat grensde aan het parkje. Het steegje eindigde met een houten hek. Hij liep het donkere steegje in, keek even om zich heen en sprong over het hek. Hij kwam tussen de natte struiken terecht.

Met een paar passen stond hij op het wandelpad halverwege het parkje. Er lag een tak die was losgewaaid, hij pakte hem op en veegde zijn voetsporen in de aarde weg. In de verte hoorde hij haar lopen en het geluid kwam langzaam dichterbij.

Hij keek weer om zich heen, de adrenaline gierde nu door zijn lijf. Koud metaal drukte tegen zijn buik.

Hij keek ongeduldig in de richting waar ze vandaan zou komen. Het moesten seconden zijn, maar de tijd leek te vertragen.

Door het slechte weer en de daarmee samenhangende vroege donkerte had het park iets sinisters. Een ironische harmonie, die hem echter volledig ontging. Hij hoorde haar voetstappen nog voor hij haar zag. De bomen en struiken slokten het wandelpad bijna op. Maar daar was ze.

Zwarte mantel. Korte laarsjes. Blonde lokken.

Hij registreerde het zonder emotie. Ze stopte even en keek naar de struiken naast haar, alsof ze iets hoorde. Maar na een paar tellen schudde ze haar hoofd en maakte ze aanstalten om verder te lopen.

Toen zag ze hem staan.

Ze slaakte een gillette van schrik.

Verdomme.

Het zweet stond op zijn voorhoofd. Hij blikte kort opzij, maar het parkje lag er verlaten bij. Nergens een mens te bekennen. Hij wachtte af, onbeweeglijk.

En toen herkende ze hem.

Hij hoorde de opluchting in haar stem.

‘Lieverd, ik schrok me rot!’ Lachend liep ze naar hem toe. Even schoot de twijfel door zijn hoofd, maar hij liet het niet toe. Dat mocht niet, er was geen weg meer terug. Ze kwam dichterbij met die blik in haar ogen. De blik die hij door en door kende: Verleiding.

Pas toen ze bij hem stond, zag ze het pistool in zijn hand. Ze schrok zichtbaar; geschokt en verward keek ze hem aan. Voordat hij zich kon bedenken pakte hij haar arm beet en duwde de demper in haar buik, zijn hoofd dicht bij het hare. Hij mompelde iets onverstaanbaars, zelfs voor hemzelf. Een seconde raakte hij met zijn neus haar slaap aan en snoof de zachte geur op.

Toen haalde hij de trekker over. Hij voelde hoe haar lichaam verslapte. Grote ogen keken hem aan.

Ze gleed weg uit zijn greep en zakte op de grond. Hij wierp nog een laatste blik op haar, voordat hij de benen nam. Via een andere kant liep hij snel het parkje uit en vervolgde zijn weg door de donkere straten.

De regen striemde hard in zijn gezicht. Hij voelde het niet. Hij voelde niets op dit moment. Zijn hart, zijn lichaam, zijn geest; ze waren koud als staal.

1

‘Een wonder, dat is het.’ Sjors Nieuwenhuis stond achter de tap van zijn kroeg in het kleine centrum van Leeze. Voor hem aan de bar zaten vier stamgasten achter hun biertje. Het was vrijdagmiddag. Voor deze heren een goede reden om het weekend in te luiden in het café van Sjors. Een traditie die ze al jaren in stand hielden. Nou ja, voor drie van hen.

De vierde stamgast heette Luc Majesteit en was sinds een half jaar in het stamgroepje opgenomen. Hij was destijds een keer binnengelopen op het moment dat de heren hun glas hieven op het weekend, en met zijn innemende karakter en mooie verhalen kregen de andere drie meteen sympathie voor hem. Ze hadden hem uitgenodigd de week erna weer te komen. Hij was met plezier gegaan en gebleven.

En dus zaten er nu vier heren op een kruk aan de bar. Derk de Jong, inspecteur bij de politie, vroeg zich af of hij over een half jaar, wanneer hij met pensioen zou gaan, deze traditie nog zou blijven voortzetten. Hij kon geen enkele reden bedenken waarom niet.

Hij werd uit zijn overpeinzingen gehaald door Sjors, die maar niet uitgepraat raakte over dat wat zich in het Overijsselse dorpje had voltrokken.

‘Ik bedoel ... Weten jullie hoeveel jaren de klok heeft gezwogen?’ riep hij uit. Sjors wreef met zijn ene hand over het handvat van een tapkraan en hield de andere theatraal in de lucht. Hij keek zijn bargasten een voor een aan. Sjors kon verhalen vertellen als de beste, hij broedde waarschijnlijk alweer op een mooie anekdote. Maar Derk knikte instemmend. Want - eerlijk is eerlijk - het *was* een wonder.

Het dorp en alle omliggende plaatsjes gonsden van de verhalen. Hoe was het toch mogelijk?

Na al die jaren van stilte, waarin de legende zich had genesteld als een beer in een voortdurende winterslaap, was het geluid teruggekeerd, waardoor het dorp ontwaakte en er een nieuw licht scheen op het verleden. Want naast het feitelijk in werking treden, zorgden de weer luidende kerkklokken voor vele nieuwe verhalen, of werden de oude in een nieuw jasje gestoken. Leeze stond weer op de kaart. En dat dankzij Willem van Breemen.

Willem was een hobbyist. Naast zijn werk als administrateur op het gemeentekantoor in Delingen, repareerde hij in zijn vrije tijd klokken. Hij had een aardige verzameling op zijn zolder staan en struinde regelmatig markten af op zoek naar bijzondere exemplaren of onderdelen. In binnen- en buitenland. Het was zijn grote passie.

Dat was ook de reden dat de kerkklokken van Leeze, die al sinds de Tweede Wereldoorlog zwegen, zijn interesse hadden. Het verhaal dat ze voor het laatst hadden geluid op het tijdstip dat de toenmalige pastoor het leven liet in een kamp in Duitsland, was uitgegroeid tot een volwaardige geschiedenis, vooral ook omdat het verhaal jarenlang levendig werd gehouden door de bewoners van Leeze.

En nu, zo'n slordige 75 jaren later, was er ineens iemand die het voor elkaar had gekregen. Die ervoor had gezorgd dat voortaan elk uur, nee elk half uur, het dorp werd verrast door gebeier. Want niemand in Leeze was het meer gewend. Die Willem van Breemen toch! Nota bene inwoner van de gemeente Leeze.

Willem en zijn vrouw Annejet woonden in Hoeven, een dorpje verderop. Door de jaren heen waren er - uit het hele land - al meerdere experts aan te pas gekomen om de klokken te repareren, maar niemand was het tot op heden gelukt. Tot Willem van Breemen op het toneel verscheen.

De heren aan de bar besloten een toast op hem uit te brengen. Ze schoven hun lege glas richting de kastelein, die deze weer vlot bijvulde.

‘Op Willem!’ klonk het daarna in koor.

‘Ja ja, zo kan ie wel weer.’ Willem van Breemen schudde goedmoedig zijn hoofd en de anderen grinnikten. Natuurlijk was hij trots. Maar zijn kroegmaten van de vrijdagmiddag deden alsof hij een of andere wereldster was. De rotzakken. Ze wisten dondersgoed dat hij inmiddels wel genoeg had van al die aandacht.

Willem was maar een gewone vent. Dus na twee interviews door de plaatselijke krant en regionale radio had hij er verder vanaf gezien. Hij vond het wel genoeg. Annejet, zijn vrouw, was daarentegen uit ander hout gesneden en liet nog steeds geen gelegenheid voorbijgaan om mensen te vertellen over haar man. Willem schudde nog eens met zijn hoofd terwijl hij een grote slok nam van zijn pilsje. Derk sloeg hem goedmoedig op zijn schouder.

Ze babbelden nog wat verder over andere zaken en regelmatig bulderde de lach van Ben Doreman door het café. Ben had een behoorlijk postuur, maar leek zich daar niet zoveel van aan te trekken. Deze vrijgezelle veertiger was altijd vrolijk en zijn bulderende lach, die door het roken nogal eens overging in een hoestbui, klonk regelmatig door het politiebureau. En op vrijdagmiddag ook in het café. Als collega was het een gouden kerel, vond Derk.

Die dronk zijn glas leeg en stapte van zijn kruk.

‘Zo, en dan ga ik nu naar Mies.’ Derk haalde zijn jas van de kapstok en knoopte hem zorgvuldig dicht.

‘Hoe gaat het met haar?’ vroeg Ben en hij keek meteen serieus. Bij Mies de Jong was vorig jaar baarmoederhalskanker geconstateerd en ze had sindsdien naast een operatie ook een aantal bestralingen moeten ondergaan.

‘Het gaat goed.’

Sinds de behandelingen zijn gestopt voelt ze zich stukje bij beetje weer opknappen. We hebben ontzettend veel mazzel gehad, Ben. Ze blijft onder controle, uiteraard, maar het ziet er veelbelovend uit.’

‘Dat is goed om te horen, Derk. Mies is een fantastische vrouw.’ Ben legde een hand op de arm van zijn chef. Derk knikte.

‘Dat klopt Ben, maar ze valt niet op een jonge vent zoals jij.’ Ben knipperde met zijn ogen en begon toen weer te bulderen van het lachen.

‘Ik kan toch ook nooit tippen aan de charmes van jou, Don Juan dat je bent!’ Hij sloeg Derk op zijn schouder.

‘Als je dat maar onthoudt.’ Derk hief zijn vinger in de lucht, terwijl hij zich omdraaide en de deur uitliep. Ben bulderde nog wat, hoestte kort en keek toen peinzend naar Willem.

‘Jij gaat natuurlijk niet zo graag naar huis.’ Hij barste weer in lachen uit.

Willem van Breemen grinnikte even mee. Annejet was nou eenmaal niet de makkelijkste, dat wisten zijn vrienden in het café ook. Maar ach, het zal overal wel wat zijn. Hij keek even naar Sjors, die met zijn lichtbruine haar en zijn kleurrijke overhemd – die man had er waarschijnlijk een kast vol van – een stukje verderop glazen stond op te poetsen. Die vrijdagmiddagen met Ben, Derk en Luc in het café van Sjors waren goud waard. Annejet zeurde weleens als hij thuis kwam dat hij naar bier stonk, maar dit genoeg pakte ze hem zekers te weten niet af.

Met een voldaan gevoel stapte ook hij van zijn kruk. De drank zorgde voor wat bravoure en Willem leunde over naar Ben terwijl hij zachtjes zei:

‘Het is misschien een takkewijf, maar koken kan ze!’ Bens gezicht werd vuurrood en hij bulderde van het lachen. Willem gaf Luc een hand, stak zijn hand op naar Sjors en liep licht wankelend de deur uit.

‘Nou Ben, ik ga er ook vandoor.’

Luc Majesteit trok zijn jas aan en knoopte een das om zijn hals.

‘Jij hebt zeker weer een afspraakje?’ Ben schudde quasi afkeurend met zijn hoofd. Luc grijnsde.

‘Yep.’

‘Je moet me toch eens uitleggen hoe je dat doet, ouwe rukker.’
Luc lachte en sloeg Ben op zijn schouder.

‘Dat denk ik niet. Als jij bij die vrouwen in zicht komt dan zijn mijn kansen verkeken!’ Hij zwaaide naar Sjors en verliet het café, terwijl Ben de tranen uit zijn ogen veegde van het lachen.

2

‘Luc! Help even.’

Het was maandagmorgen. Luc Majesteit liep door de gang van de dierenartsenpraktijk in Leeze en opende de deur van de operatiekamer. Met een verhit gezicht hield Dana Rozenburg haar armen rond het lijf van een flinke Berner sennenhond. De 62-jarige dierenarts schoot in de lach.

‘Niet echt een schoothondje, hè Dana?’ Grinnikend liep hij naar zijn jonge collega toe en hielp haar de hond op te tillen en mee te nemen richting de kamer erachter.

Ze legden het dier voorzichtig op een kunststof matrasje. Eromheen zetten ze een traliehek zodat ze een soort grote bench creëerden. De Berner sennen was te groot voor de hokken en dus mocht hij zijn roes hierin uitslapen.

‘Waar is Leonie dan?’

‘Die moest heel nodig plassen.’ Dana lachte terwijl ze het zweet op haar voorhoofd voelde. Ze veegde een donkere lok achterover, die onder het haarnetje uitkwam. De pluk viel direct weer terug;

haar weerbarstige krullen waren vandaag in een eigenwijze bui. Ze trok het mutsje van haar hoofd en maakte de klem los waarmee haar haren vastzaten. De enorme bos viel over haar schouders. Luc keek er gefascineerd naar. Behendig pakte ze de boel weer bij elkaar en draaide het in een knot. Met de klem zette ze het wat hoger vast.

‘Zo.’ Het haar bleef nu keurig strak achterover zitten. Ze grijnsde naar Luc. ‘Koffie?’

Met zijn drieën zaten ze aan tafel: Luc, Dana en assistente Leonie. Dana dronk genietend met kleine slokjes van haar Latte. De aanschaf van dat nieuwe apparaat was een goed idee geweest. Ze had het eigenlijk meer voor Luc gedaan, die een fervent koffiedrinker was.

Op de dag dat hij was binnengelopen als “sollicitant” voor de functie van collega-dierenarts, die Dana in een advertentie in het vakblad had gevraagd, zag ze hem al met opgetrokken neus naar haar oude koffiepadmachine kijken.

‘Dat is geen koffie’, had hij gezegd. ‘Doe maar een glas water.’ Dat was Luc ten voeten uit. In de afgelopen maanden hadden ze elkaar - door hun samenwerking - goed leren kennen. Zo wist Luc dat Dana af en toe gewoon met rust gelaten moest worden en Dana wist dat Luc waarde hechtte aan kleine, luxe geneugten. De charmante zestiger had haar hart gestolen. Ze zag hem als een soort vaderfiguur.

Doordat ze haar eigen ouders al op jonge leeftijd was verloren, genoot ze enorm van de levenswijsheid die Luc bezat. En hij, op zijn beurt, haalde veel energie uit het werken met deze jonge vrouw. Hij bleef er zelf jong bij en was absoluut niet van plan om te minderen. Dat had hij haar ook meteen duidelijk gemaakt.

Dana was erg gelukkig met haar beslissing om een collega toe te voegen aan haar praktijk. Ze hadden nu een maatschap en dat was naar ieders tevredenheid. En, doordat hij een assistente had meegenomen, konden ze wat meer operaties uitvoeren.

Leonie kon ook prima opschieten met haar nieuwe collega. Ze werkte nu vier dagen en Marjan drie halve en een hele dag. Dana had eindelijk knopen doorgehakt en meer rust gekregen. Ze was nu veel flexibeler zodat ze ook eens wat leuks kon gaan doen. Met Job bijvoorbeeld. Ze kreeg nog steeds vlinders in haar buik zodra ze aan hem dacht. Ze zette haar privégedachten opzij toen ze zich iets realiseerde.

‘Hoe laat komen ze voor de uitslag van die foto’s?’

Lucs gezicht betrok meteen.

‘Hm ja, die foto’s.’

Ook Leonie keek bedrukt.

Ze hadden een flinke tumor ontdekt in de buik van een acht jaar oude Labrador-reu. Ook waren er uitzaaiingen in zijn longen en in een nier. Het dier ging waarschijnlijk zijn laatste dagen in.

‘Om elf uur.’ Luc zette zijn espressokopje op tafel. Dana keek op de klok. Het was tien over half.

‘Dan ga ik daarna mijn ronde rijden.’

Ze wilde Luc niet in zijn eentje het slechte nieuws laten vertellen aan de baasjes. De mensen kwamen al jaren bij haar in de praktijk en het was altijd prettiger om zo’n definitieve constatering samen uit te leggen. Leonie stond op.

‘Ik zal de baasjes van onze andere patiënten even gaan bellen.’

‘Dat is goed.’ Dana keek haar na. Leonie was een stuk zelfstandiger geworden na die hele toestand vorig jaar. Toch bleef Leonie altijd Leonie; wat onzeker en daardoor soms onhandig. Dana glimlachte.

‘Vrijdagmiddag kan ik wel even weg hè?’ Luc haalde haar uit haar overpeinzingen. Ze keek hem aan.

‘Ja, natuurlijk. Waar moet je heen?’

‘Ik mag mijn vriendinnetje weer ophalen.’

‘Dan pas? Je hebt haar twee weken geleden al weggebracht!’ Dana verbaasde zich over het feit dat ze een persoonsvorm gebruikte.

‘Ja, maar Kelvin was een paar dagen ziek.’

En hij zat nog op een onderdeel te wachten. Dat komt donderdag binnen en dan kan ze er weer helemaal tegen.’ Luc grijnsde gelukkig. Dana rolde met haar ogen. Luc en zijn oldtimer, daar kwam echt niemand tussen.

Ze stond op en keek naar buiten. De regen kletterde tegen het keukenraam. Vlagen wind bliezen bladeren door de lucht. De herfst toonde zich vandaag in zijn stoerste vorm.

‘Ik wilde eigenlijk vragen of je me kan brengen, anders staat mijn Volvootje weer bij Kelvin.’

Luc keek Dana met zijn meest innemende glimlach aan. Zijn grijze kapsel deed haar vaak aan Richard Gere denken en ook qua charme deed hij voor de acteur niet onder. Zoals altijd wist hij het weer schandalig te misbruiken.

‘Je Volvootje?’ Ze schoot in de lach. De Volvo stationcar van Luc was een van de grootste modellen die er waren. ‘Het is al goed. Ik breng je wel.’ Dana zette haar glas in de gootsteen. ‘Ik zal eens kijken of onze reus al bijkomt.’ Ze liep naar de kamer waar het dier lag en pakte intussen haar telefoon uit haar achterzak. Job had een berichtje gestuurd.

Eet je hier vanavond? Ze glimlachte naar het scherm en stuurde snel een bevestigend appje terug.

Ze hoorde Lex aan de keukendeur krabben. Toen ze deze opende stook de jonge boxer richting de buitendeur, zijn tong half uit zijn bek. Dana lachte.

‘Nog even wachten jongen, je mag straks mee.’ Lex keek haar vragend aan, maar toen hij geen reactie meer kreeg liep hij naar de kantoormuimte en ging onder Dana’s bureau liggen. Een diepe zucht toonde zijn teleurstelling.

Dana was erg blij met haar maatje. Sinds hetgeen haar anderhalf jaar geleden was overkomen, voelde ze zich in het grote huis wat onzeker in haar eentje, en Lex was een goede waakhond. Het feit dat hij Dux als vader had maakte hem helemaal speciaal.

Job had voor haar geregeld dat zijn hond Dux een teefje uit Hoeven had gedekt. Toen Dana volledig was hersteld, had ze de pup gehaald en sindsdien waren ze onafscheidelijk. Lex ging bijna altijd mee wanneer Dana op werkbezoek ging. En als ze bij Job op de boerderij was, speelde hij uren met Dux.

Dana controleerde de Berner sennen-reu en het zag er goed uit. Hij was nog erg suf na zijn castratie, maar Dana verwachtte dat hij binnen een half uur wel wakker zou zijn. Ze hoorde de deur van de praktijk en de stem van Luc. De baasjes van de Labrador waren er. Ze zuchtte. Het viel haar altijd zwaar om slecht nieuws te brengen.

3

‘Ja, Madelon?’

‘Meta voor jou, Ivo.’

Hij zuchtte.

‘Oké, zet maar door.’ En toen met een vermoeide stem:

‘Wat is er Meta?’

Door de kanonnade aan de andere kant van de lijn bedacht Ivo Hamelink spijtig dat hij beter een smoes had kunnen verzinnen. Dat ie met iemand in bespreking zat of zo. Hij sloot zijn ogen en duwde zijn duim- en wijsvinger tegen zijn neusbrug.

‘Goed Meta, ik doe het wel.’ Hij doorbrak het geratel van zijn vrouw met deze knieval. ‘Ik zie je vanavond, ik krijg nog een lijntje.’ Snel verbrak hij de verbinding. Met een diepe zucht zakte hij achterover in zijn bureaustoel en keek zijn kantoor rond.

Hij zag de op maat gemaakte, kersenhouten kasten waarin de kopstukken van de nieuwe - en voorgaande collectie sjaals keurig lagen geëtaleerd.

Aan de wand tegenover hem hing een wandgrote afbeelding in zwart-wit van een witte Alpaca met daarachter de hooggebergten van Peru. Hij was er trots op. Trots op zijn bedrijf, dat hij helemaal zelf had opgebouwd.

Begonnen met wat stalen in zijn auto, struinend langs de winkels, waarbij hij op sommige dagen - na tien uur onderweg te zijn geweest - soms geen enkele sjaal had verkocht. Maar hij had niet opgegeven, was teruggegaan naar Peru en had een nog mooiere collectie weten te bemachtigen.

Hij had geïnvesteerd in een Alpaca-farm waar men met speciale weeftechnieken een mooie, verfijnde structuur wist te creëren, waardoor de sjaals een bijzondere uitstraling kregen.

Met gebluf was hij binnengekomen op de inkoopafdeling van een zeer gerenommeerde herenmodeketen en ze waren tot zijn grote vreugde enthousiast. Hij had zijn eerste grote order binnengehaald. En zoals in de meeste branches in dit kleine kikkerlandje, wisten de andere herenmodezaken hem vervolgens zelf te vinden. Dat vuurtje ging snel. Er kwam een reportage in een lifestyle magazine, waarin hij werd geïnterviewd, staande op de farm in Peru samen met Diego, zijn zakenpartner ter plaatse. Vanaf dat moment behoorde zijn merk sjaals definitief tot de top. Maar momenteel was de euforie ver te zoeken.

Ivo opende met een kleine sleutel de bovenste lade van zijn bureau en rommelde wat tussen papieren totdat hij op de envelop stuitte. Deze was wit en nietszeggend aan de buitenkant, maar de inhoud was o zo veelzeggend. Zoals elke keer de afgelopen dagen dat hij de envelop zag, kroop er een rilling over zijn ruggengraat, terwijl hij zichzelf steeds dwong ze te bekijken.

Voorzichtig haalde hij de vier foto's tevoorschijn en verafschuwde zichzelf dat de beelden hem nog opwonden ook. Hij was duidelijk in beeld; dat had ze goed voorbereid, bedacht hij wrang. En ook Wietske was – zeker voor Meta – herkenbaar in de verschillende omhelzingen met hem.

Hij keek naar haar welvingen die op twee foto's goed zichtbaar waren door het jurkje dat ze droeg. Hij kneep zijn ogen even dicht, stopte vervolgens de foto's terug in de envelop, borg ze op in de lade en deed deze behoedzaam weer op slot.

Waarom hij ze bewaarde wist hij niet zo goed. Niet dat het wat uithaalde als hij ze zou vernietigen; ze had de originelen goed opgeborgen, gaf ze hem vier dagen geleden te kennen. Hij had haar verbluft aangekeken. Hij dacht dat hij haar kende. Dat ze loyaal was naar hem toe. Hoe anders bleek de waarheid nu te zijn. Hij had het geld opgenomen en aan haar gegeven. Maar hij vermoedde dat ze nog lang niet tevreden was.

Ivo stond op van zijn bureaustoel en rechtte zijn rug. Zijn witte, kraakheldere overhemd omspande zijn borst en hij stak zijn handen in de zakken van zijn pantalon; rafblauw en op maat gesneden Italiaans vakwerk. Ivo hield van mooie spullen, van kwaliteit.

Hij zuchtte. Er moest een manier zijn om haar te stoppen. Hij keek neer op de foto van zijn gezin, die op zijn bureau stond; Meta en zijn twee dochtertjes van vier en zes, Lisa en Romy. Met de handen in zijn zakken staarde hij er besluiteloos naar. Hij schrok op toen zijn privé telefoon ging. Hij pakte hem op en keek naar het scherm. Het was Dirk. Ook dat nog.

Een half jaar geleden was hij zijn oude schoolkameraad tegen het lijf gelopen. Ivo zat op dat moment financieel in een impasse. Hij had flink geïnvesteerd in zijn kantoorpand en het appartement erboven gekocht. Toen raakte hij een van zijn grootste klanten kwijt. De bank, die de lening had afgegeven voor de verbouwing van het appartement, wilde hem geen krediet meer geven en toen tot overmaat van ramp de prijs van de wol steeg, had Ivo snel geld nodig om de fabricage van de sjaals door te laten gaan.

Dirk van Dalem was razend enthousiast over de handel van Ivo en bood hem het geld aan tegen een extreem lage rente, onder het mom van ouwe-jongens-krentenbrood. Ivo had geen keuze.

Hij wilde Meta sparen, of liever gezegd, zijn gezin en ondanks dat hij een lichte twijfel voelde bij de oprechte handel die Dirk dreef, ging hij met hem in zee. Naïef; dat was het enige woord wat hij er nu voor kon bedenken. Hij dacht dat zijn maatje van de HBO hem een vriendendienst bewees, rund dat ie was. Want nu was hij Dirk iets verschuldigd, en inmiddels wist Ivo dat het niet ideaal was om Dirk van Dalem iets verschuldigd te zijn.

Hij haalde diep adem en zakte weer in zijn stoel. Waar hij nu toch allemaal in terecht was gekomen... Hij had er een mooie puinhoop van gemaakt. Het zweet brak hem uit als hij alleen al dacht aan de wederdienst die Dirk van hem vroeg. Nooit zou hij zich normaal gesproken aan zulke praktijken wagen, maar bij Dirk van Dalem was niets normaal. En aan de andere kant zou het hem wel wat ademruimte geven. Ademruimte die Ivo heel hard nodig had. Vlug tikte hij op het groene telefoontje.

‘Dirk, jongen, vertel het eens.’

4

‘Hij was er al langer mee bezig. “Annejet”, zei hij dan, “ik weet zeker dat ik het voor elkaar krijg.” En ik dacht, nou ja, hij is tenminste lekker bezig. Laat hem maar rommelen daar op zolder met zijn klokken en zijn computer.’

Met haar haren in een wirwar van krulspelden, onder de droogkap gezeten, wist Annejet van Breemen boven het geluid van de kap uit te komen om trots haar verhaal te doen. Ze zat op één bil met haar hoofd wat gedraaid.

Leonie van Maarssen, dierenartsassistente in Leeze, zat met een hoofd vol folies aandachtig te luisteren.